

Dániel könyve – Nyolcvanötödik rész

A prófétai út feltárása: Történelmi mérföldkövek isteni összefüggése

Jeff Pippenger

2024-02-18

Az 1863-as lázadást követő százhuszonhat év múlva, 1989-ben feloldatott Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének pecsétje. Az az ismeret, amely abban az évben először feltárult, a szent történelem reformvonalainak felismerése volt, valamint annak kinyilatkoztatása, hogy ezek mind párhuzamosak egymással. Ezután 1992-ben az utolsó hat vers világossága kezdett kibontakozni. Ezen igazságok első nyilvános bemutatására 1994-ben került sor, és a tárgy a reformvonalak voltak. 1996-ban megjelent egy *The Time of the End*, című folyóirat, amely azonosította Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versét.

1996 volt az az év, amikor az üzenet hivatalos formát öltött; ez egy olyan útjelző, amely párhuzamban áll William Miller üzenetének 1831-ben történt hivatalos megfogalmazásával. Miller üzenete az ítélet megnyílásának kihirdetése volt, Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse pedig az ítélet lezárulásának kihirdetése volt. Miller üzenetének tárgya a Bibliában kijelentett prófétai idő volt. Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének tárgya a modern Róma volt (az északi király hamisítványa). A Millernek kijelentett módszertan a prófétai magyarázat 14 szabálya volt. Az 1989-ben kijelentett módszertan pedig a reformmozgalmak „sort sorra” elve volt.

Miller munkássága magában foglalta Isten Igéjének mint tekintélynek a megalapozását, szemben azokkal a pápai hagyományokkal és szokásokkal, amelyek ezerkétszázhatvan éven át voltak érvényben a világban. Ezért Miller üzenete először 1831-ben jelent meg nyomtatásban (ezáltal Miller üzenete hivatalos formát öltött), pontosan kétszázhusz évvel a King James Biblia elkészülte után. A *Future for America* munkája az volt, hogy azonosítsa az Egyesült Államok szerepét a pápaság halálos sebének meggyógyításában a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején. Ezért jelent meg 1996-ban a *The Time of the End* magazin (ezáltal az üzenet hivatalos formát öltött), pontosan kétszázhusz évvel az Egyesült Államok 1776-os kezdete után.

A reformmozgalmak mindegyikének témáját egy történelmi viszonyítási ponttal összekapcsoló kétszázhusz év felismerésére csak jóval 2001. szeptember 11. után került sor, mert az Úr csak akkor vezette vissza népét Jeremiás könyve hatodik fejezetének tizenhatodik és tizenhetedik versében említett ősi ösvényekre, amikor azon a napon bekövetkezett a harmadik jaj. Ott fedezték fel újra a „hétszer” világosságát, és amint e világosság kibontakozott, nyilvánvalóvá vált, hogy a kétszázhusz az a szám, amely Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizenegyedik versét összekapcsolja. A tizenharmadik versben a prófétai történelem „chazon” látomása van azonosítva, a tizenegyedik versben pedig „a megjelenés” „mareh” látomása. E két vers kapcsolata az, amit Gábriel azért jött, hogy megtanítsa Dánielnek; és Dániel Istennek az utolsó napokban élő népét jelképezi, akik megértik e két látomás összefüggését.

A tizenharmadik vers látomása a „hét időt” (kétezer-ötszázhusz évet) jelképezi, a tizennegyedik vers látomása pedig a kétezer-háromszáz napot (évet). A Júda déli királysága ellen szóló „hét idő”, amely Júdát, Jeruzsálemet és a szentélyt jelképezi, Kr. e. 677-ben kezdődött, és a Jeruzsálem és a szentély helyreállítását meghatározó kétezer-háromszáz év Kr. e. 457-ben vette kezdetét.

Kétszázhusz év köti össze e két látomást, és a kétszázhusz számot annak a kapcsolatnak a jelképeként ismerték fel, amely a seregnek és a szentélynek a pusztító pogányság és pápaság hatalmai általi tiprása között áll fenn, s amely szétszóratásként és Isten haragjaként van ábrázolva. A kétszázhusz év összekapcsolta a szentély sátáni tiprásának látomását ugyanannak a templomnak az istenfélő helyreállításáról szóló látomással. Ennélfogva a kétszázhusz év olyan jelkép, amely szent kapcsolatot fejez ki.

Amiképpen a millerita mozgalom az 1863-as lázadással véget ért, majd százharminchat évvel később megérkezett a harmadik angyal mozgalma, s ezáltal hangsúlyozva, hogy a két mozgalmat a „hét idő” (százhuszonhat) szimbolikája kapcsolta össze, ugyanúgy a kétszázhusz év kapcsolta össze Miller 1831-ben történt megalapítását a bibliai üzenetnek a King James Biblia 1611-es kiadásával; ugyanígy ugyanez az időszak kapcsolta össze a Future for America mozgalmat Amerika kezdetével, miközben Amerika végét azonosította.

1844. október 22-én a szövetség Követe hirtelen belépett a templomba, amelyet negyvenhat év alatt emelt fel 1798-tól, az első felháborodás végpontjától, egészen 1844-ig, az utolsó felháborodás végpontjáig. A templomba való belépését megelőzte a Szentlélek kitöltetése az Éjféli Kiáltás mozgalmában, amelyet Krisztus jeruzsálemi diadalmenetele előképezett. E két tanú megállapítja, hogy amikor az utolsó napokban megismétlődik az Éjféli Kiáltás mozgalma, Krisztus már felépítette a száznegyvennégyezer templomát. Az a két mozgalom, amelyben a tíz szűzről szóló példázat Éjféli Kiáltása beteljesedik, párhuzamban áll egymással.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűzről szóló példázatra, akik közül öt bölcs volt, öt pedig balga. Ez a példázat a legteljesebb pontossággal beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

A milleriták története (az első angyal mozgalma) Isten hatalmának fokozódó megnyilatkozását szemlélteti, amely akkor vette kezdetét, amikor Dániel könyve 1798-ban felnyitott. A hatalom növekedett, amikor a Jelenések tizedik fejezetének angyala 1840. augusztus 11-én alászállt. Azután érkezett az 1844. április 19-i első csalódás, és ez végül a Szentlélek kitöltetéséhez vezetett az exeteri tábori összejövetelen, amely 1844. augusztus 12-én vette kezdetét, és árapályhullámként terjedt tovább az egész országon át egészen 1844. október 22-ig.

A Future for America (a harmadik angyal mozgalma) története Isten hatalmának fokozódó megnyilvánulását képviseli, amely akkor kezdődött, amikor Dániel könyve 1989-ben feltáratott. A hatalom megnövekedett, amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala 2001. szeptember 11-én alászállt. Ezután érkezett 2020. július 18-ának első csalódása, amely végül a Szentlélek kitöltetéséhez fog vezetni, s ez tovább fog terjedni a földön, mint a futótűz, mígnem Mihály felkél, és az emberi kegyelemidő lezárul.

1844. október 22-én több prófécia teljesedett be, ezáltal azonosítva, hogy a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején ismét több prófécia fog beteljesedni. E próféciák egyike a látomás késedelme, amint azt Habakuk könyvének második fejezete ábrázolja. Habakuk második fejezete mind az első, mind a harmadik angyal mozgalmának tapasztalatát azonosítja. Mindkét mozgalomnak szembe kell néznie a helyes bibliai módszertan körüli vitával, amely e mozgalmak képviselői és a korábbi választott nép között zajlik le, akiket a vita folyamata során mellőznek.

Az az üzenet, amelyet az első angyal történetének őrállóinak védelmezniük kellett, az igazságok azonosítása volt (Miller drágakövei), amelyek végül az 1843-as és 1850-es két szent táblázaton nyertek ábrázolást. A vita folyamán bekövetkezett volna egy csalódás, amely elválasztást jelölt a két ellenséges osztálytól, és a hűségesek számára mélyebb odaszentalódásra szólító felhívás hangzott volna el.

Ekkor Habakuk azonosítja az alapvető igazságok megpróbáltatási folyamatában részt vevő két csoport közötti különbséget. Az a megpróbáltatási folyamat, amely magában foglalta az 1844. október 22-én elnémult két csoport közötti vitát, pontosan ott ért véget, ahol Habakuk második fejezete véget ért.

Az Úr azonban szent templomában van; hallgasson előtte az egész föld. Habakuk 2:20.

Az Úr hirtelen belépett az Ő Millerita templomába, és akkor az egész földnek csendben kellett maradnia, mert elérkezett az engesztelés előképes beteljesedésének napja, és megkezdődött a halottak ítélete. Habakuk könyvének második fejezetében feljegyzett prófétai történelem 1844. október 22-én ért véget, és Jézus mindig egy dolog végét azonosítja egy másik dolog kezdetével. A szentély és a sereg kétezer-ötszázhusz éves letaposásáról szóló két látomás kezdete, valamint a szentély és a sereg helyreállításáról szóló látomás kezdete együtt indult, de kétszázhusz év választotta el őket egymástól, és amikor véget értek, befejezettként lettek azonosítva Habakuk könyvének MÁSODIK fejezete HUSZADIK versében.

A hamarosan eljövendő vasárnap-törvény idején több prófécia fog beteljesedni. E próféciák egyike a látomás késedelme, amint azt Habakuk könyvének második fejezete ábrázolja. Habakuk könyvének második fejezete mind az első, mind a harmadik angyal mozgalmának tapasztalatát azonosítja. Mindkét mozgalom olyan vitával szembesül a helyes bibliai módszertan felől, amely e mozgalmak képviselői és a korábbi választott nép között zajlik le, akiket a vita folyamata során félreállítanak.

Az az üzenet, amelyet a harmadik angyal történetének őrállóinak meg kell védeniük, az igazságok (Miller drágakövei) azonosítása, amelyek végül az 1843-as és 1850-es két szent táblázaton nyertek ábrázolást. A vita folyamata során bekövetkezett egy csalódás, amely elválasztást jelölt a két egymással szemben álló osztály között, és a hűségesek számára a mélyebb odaszentalódásra szóló felhívást hozott. Ezután Habakuk azonosítja a különbséget a két osztály között, amelyek az alapigazságok próbára tételének folyamatában érintettek. Ez a próbatételi folyamat, amelyet a két osztály közötti vita jelképezett, teljesen véget ér a hamarosan bekövetkező vasárnap-törvénynél, éppen ott, ahol Habakuk második fejezete véget ért.

Az Úr azonban az ő szent templomában van; hallgasson előtte az egész föld. Habakuk 2:20.

Az Úr hirtelen belép a száznegyvennégyezer templomába, és akkor az egész föld némaságban marad, mert az engesztelés antitipikus napja eljut az élők ítéletéhez. Habakuk könyve második fejezetének prófétai története a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél ér véget, és Jézus mindig valamely dolog végét azonosítja valamely dolog kezdetével.

Az élők ítélete 2001. szeptember 11-én kezdődött, de az ítélet egy folyamat. Ez a folyamat Isten házában kezdődik, majd eljut arra a pontra, amikor az ítélet Isten házában kívül levőkre száll. Amikor New York City nagy épületei leomlottak, kezdetét vette az az ítélet, amelyet az a pecsételő angyal jelképez, aki végigmegy Jeruzsálemben, és jelet tesz azokra, akik sóhajtoznak és kiáltanak a gyülekezetben elkövetett utálatosságok miatt, valamint az országban véghezvitt utálatosságok miatt is. A hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idejére Krisztus befejezi a százhuszonnégyezer templomának felépítését, és a pusztító angyalok ítéletet hoznak Jeruzsálemre.

A száznegyvennégyezer ezután zászlóként emeltetik fel, és megkezdődik az élők ítélete a másik nyáj számára, amelyet Edóm, Moáb és Ammon fiainak színe-java jelképez Dániel könyve tizenegyedik fejezete negyvenegyedik versében.

Akár az első angyal Millerita mozgalmát, akár a harmadik angyal hatalmas mozgalmát tekintjük, a reformmozgalom teljes története az igazság fokozódó kinyilatkoztatását jelenti, amely a Szentlélek kitöltésében tetőzik. A Szentlélek kitöltése az utolsó napokra vonatkozó próféciaák középpontja. Ezért nincs olajuk a balga szüzeknek, a bölcseknek pedig van. Az olaj az eső.

Ezt mondják: Ha egy férfi elbocsátja a feleségét, és az elmegy tőle, és más férfié lesz, vajon visszatérhet-e még hozzá? Nem volna-e az a föld igen megfertőztetve? Te pedig sok szeretővel paráználkodtál, mégis térj vissza hozzám — ezt mondja az Úr. Emeld fel szemeidet a magaslatokra, és lásd meg, hol nem háltak veled. Az utakon ültél miattuk, mint az arabiai a pusztában; és megfertőztetted a földet paráznaságaiddal és gonoszságoddal. Azért visszatartattak az esőzések, és nem volt tavaszi eső; és parázna nő homloka lett a tiéd, nem akartál szegyenkezni. Vajon mostantól fogva nem kiáltasz-e hozzám: Atyám! Ifjúságom vezetője vagy te! Jeremiás 3:1–4.

Az igerészen (és valamennyi próféta az utolsó napokról szól) Isten kijelenti, hogy népe paráznaságot követett el, olyannyira, hogy parázna homlokuk van. Az utolsó napok paráznája a pápai hatalom, a homlok pedig tudatos döntést jelképez. Isten utolsó napi népe gonosz, de Isten mégis egy végső hívást intéz hozzájuk, noha már arra a pontra jutottak, hogy ugyanarra a döntésre jutottak, mint a parázna. Olyan jellemet fejlesztettek ki, amelyet a negyedik nemzedék jelképez, ahol készek a napot imádni, miként azt Ezékiel könyve nyolcadik fejezetének negyedik nemzedéke ábrázolja.

„Eljött az idő, hogy az igaz világosság felragyogjon az erkölcsi sötétség közepette. A harmadik angyal üzenete elküldetett a világnak, figyelmeztetve az embereket, hogy ne vegyék fel a fenevadnak vagy az ő képének bélyegét homlokukra vagy kezükre. E bélyeg felvétele azt jelenti, hogy az ember ugyanarra a döntésre jut, amelyre a fenevad jutott, és ugyanazokat az eszméket képviseli, közvetlenül szembeszegülve Isten igéjével. Mindazokról, akik felveszik

ezt a bélyeget, Isten ezt mondja: »Az is inni fog Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába; és gyötrődik tűzben és kénköben a szent angyalok jelenlétében és a Bárány jelenlétében.«” Review and Herald, 1897. július 13.

Jeremiás úgy azonosítja Isten utolsó napokbeli népét, mint akik már a parázna homlokát viselik. A fenevad bélyegének elnyerése küszöbén állnak, mert „gonoszok”. Az imént idézett szakaszban White testvérnő így folytatja:

„Ha az igazság világossága eljutott hozzád, feltárva előtted a negyedik parancsolat szombatját, és megmutatva, hogy Isten Igéjében semmi alapja nincs a vasárnap megtartásának, te pedig mégis ragaszkodsz a hamis szombathoz, megtagadva annak a szombatnak a megszentelését, amelyet Isten „az én szent napomnak” nevez, akkor felveszed a fenevad bélyegét. Mikor történik ez? — Amikor engedelmeskedsz annak a rendeletnek, amely megparancsolja neked, hogy vasárnap szüneteltesd munkádat és Istent imádd, jóllehet tudod, hogy a Bibliában egyetlen szó sincs, amely azt bizonyítaná, hogy a vasárnap más volna, mint közönséges munkanap; ezzel beleegyezel a fenevad bélyegének felvételébe, és elutasítod Isten pecsétjét. Ha ezt a bélyeget homlokunkra vagy kezünkre vesszük, az engedetlenek ellen kimondott ítéleteknek ránk kell szállniuk. Az élő Isten pecsétje azonban azokra helyeztetik, akik lelkiismeretesen megtartják az Úr szombatját.”

„És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatainak minden szándéka szüntelen csak gonosz volt... A föld pedig romlott vala Isten előtt, és megtelt a föld erőszakkal... És monda Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem; mert megtelt a föld erőszakkal általuk; és ímé, elveszítem őket a földdel együtt.” Ki kellett irtatniuk, mert beszennyezték a földet, amelyet Isten arra teremtett, hogy igaz nép örvendezve élvezze.

„„Miképpen Noé napjaiban történt” – jelentette ki Krisztus –, „akképpen lesz az Emberfiának napjaiban is.” És vajon nincs-e így? Bárki, aki belepillant a napilapokba, a bűncselekmények hosszú jegyzékét láthatja: részegséget, lopást, rablást, sikkasztást, gyilkosságot. Előfordul, hogy egész családokat gyilkolnak meg, hogy az ember kielégítse vágyát a pénz vagy olyan javak birtoklására, amelyek nem az övéi. A világ valóban olyanná válik, amilyen Noé napjaiban volt, mert az emberek nyíltan semmibe veszik Isten parancsait.” Review and Herald, 1897. július 13.

Jeremiás Isten végidei népét azonosítja, amely éppen a nap előtt készül meghajolni, és amikor ezt teszi, így azonosítja őket: „visszatartattak a záporok, és nem volt késői eső; parázna asszony homloka volt neked, nem akartál szégyenkezni.” Isten népének „gonoszai” az utolsó napokban nem kapnak késői esőt, és nem hajlandók megszégyenülni, mert gondolataik szüntelenül gonosszá lettek, amint azt Noé története is jelképezi, valamint az Ezékiel nyolcadik fejezetének második utálatosságában szereplő képek kamrái is.

Jeremiás rámutat Isten népének utolsó napokban élő, szégyentelen gonoszaira, hogy attól az „időtől” fogva „kiáltsanak” ifjúságuk „vezetőjéhez”. Az adventizmus ifjúságának vezetője Habakuk két táblája és az azokon ábrázolt ékkövek voltak. Az egyetlen reménység arra, hogy kitörjenek abból a gonoszságból, amely Isten népének utolsó napokban élő gonoszaira örök halált

készül hozni, az, hogy ahhoz az Istenhez kiáltsanak, aki kezdetben a vezető volt, s amely a „vég idejéhez” 1798-ban érkezett el.

Az első vagy a harmadik angyal történetében az a kérdés, hogy részesülsz-e a késői esőben, vagy nem részesülsz benne. A késői eső akkor kezdődött, amikor a nemzetek megharagudtak 2001. szeptember 11-én.

„Abban az időben, amikor az üdvösség műve lezárulóban van, nyomorúság jön majd a földre, és a nemzetek haragra gerjednek, mégis féken lesznek tartva, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben eljön a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és felkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor az utolsó hét csapás kitöltetik.” Early Writings, 85.

A „késői eső”, amelyet „felüdülés”-ként is azonosítanak, akkor kezdődött, amikor a nemzetek megharagudtak, és abban az időben „az üdvösség műve” megkezdte lezárulását. A Jelenések könyve hetedik fejezetének négy angyala visszatartja a négy szelet mindaddig, amíg a száznegyvennégyezer elpecsételése végbemegy, Ezékiel kilencedik fejezetében pedig ugyanez a munka úgy van ábrázolva, hogy angyalok jelet tesznek azok homlokára, akik sóhajtoznak és jajgatnak a Jeruzsálemben elkövetett utálatosságok miatt. 2001. szeptember 11-én az angyalok megkezdték annak záró munkáját, hogy jelet helyezzenek a száznegyvennégyezer homlokára.

A harmadik angyal befejező munkája a késői eső kitöltetése idején megy végbe, amely egyúttal „felüdülés” is, s ez egy üzenet.

Akinek ezt mondta: Ez a nyugalom, amellyel nyugalmat adhattok a megfáradtnak; és ez a felüdülés; mégsem akartak hallgatni. Ézsaiás 28:12.

Az az üzenet, amelyet Ézsaiás könyvében nem hajlandók meghallani, az az üzenet, amely dadogó nyelvek által adatik át, és az a próbaüzenet, amely a „sort sorra” módszertanát képviseli.

De az ÚR szava számukra így lett: parancsot parancsra, parancsot parancsra; sort sorra, sort sorra; itt egy keveset, ott egy keveset; hogy menjenek, és hátrafelé essenek, összetöressenek, törbe essenek és elfogassanak. Ezért halljátok az ÚR szavát, ti csúfolódó férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben van. Mivel ezt mondtátok: Szövetséget kötöttünk a halállal, és a Seollal megegyeztünk; ha elvonul az elárasztó ostor, nem ér el minket; mert a hazugságot tettük oltalmunkká, és a hamisság alá rejtőztünk. Ézsaiás 28:13–15.

Az Úr beszéde, amely a nyugalomnak és felüdülésnek (a késői esőnek) üzenete, s amely azt idézi elő, hogy „elmenjenek, és hanyatt essenek, és összetöressenek, és törbe essenek, és megfogassanak”, „ama csúfoló férfiaknak” adatik, „kik uralkodtok e népen, mely Jeruzsálemben van.” Jeruzsálem az a hely, ahol az angyalok megjelölik azokat, akik sóhajtanak és kiáltanak, és az öreg férfiak, akik elárulták a rájuk bízottakat, hullanak el elsőként.

„A szabadulás jegye ráhelyezett azokra, „akik sóhajtanak és kiáltanak mindazokért az utálatosságokért, amelyeket ott cselekszenek.” Most elindul a halál angyala, akit Ezékiel látomásában a pusztító fegyverekkel felszerelt férfiak jelképeznek, akiknek ez a parancs

adatik: „Öljetek meg vénét, ifjat, szüzeket, kisdedeket és asszonyokat; de egy emberhez se közelítsetek, akin a jegy van; és az én szenthelyemen kezdjétek.” A próféta ezt mondja: „És elkezdék a vén embereken, akik a ház előtt valának.” Ezékiel 9:1–6. A pusztítás műve azok között kezdődik, akik vallották, hogy ők a nép lelki őrei. A hamis órállók esnek el elsőként. Nincs senki, aki szánakozzék, vagy aki megkíméljen. Férfiak, asszonyok, hajadonok és kisdedek együtt pusztulnak el.” A nagy küzdelem, 656.

A következő cikkben tovább foglalkozunk a tudásnak azzal a gyarapodásával, amely 1989-ben érkezett el.

„Az, aki a felszín alá lát, aki minden ember szívét olvassa, ezt mondja azokról, akik nagy világosságban részesültek: »Nem gyötrődnek és nem döbbennek meg erkölcsi és lelkiállapotuk miatt.« Igen, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. Én is csalódásaikat választom, és rájuk hozom azt, amitől félnek; mert hívtam, de senki sem felelt; szóltam, de nem hallották meg; hanem gonoszt cselekedtek szemeim előtt, és azt választották, amiben nem leltem kedvemet.« »Isten bocsát rájuk erős tévelygést, hogy higgyenek a hazugságnak«, mert nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek, »hanem gyönyörködtek a hamisságban«. Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thesszalonika 2:11, 10, 12.

„A mennyei Tanító így kérdezett: »Miféle erősebb tévelygés ejthetné rabul az elmét annál a színlelésnél, hogy ti a helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben a valóságban sok mindent a világi politika szerint visztek véghez, és vétkeztek Jehova ellen? Ó, nagy csalás ez, lenyűgöző téboly, amely hatalmába keríti az elméket, amikor azok az emberek, akik egykor megismerték az igazságot, az istenfélelem külső formáját összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire sincs szükségük, holott a valóságban mindenre szükségük van.«” Testimonies, 8. kötet, 249., 250. o.